

Ave emocije

Autor Administrator

Ave emocije...

Andrija Tunjic, Vijenac

(...)Tko dakle može odoljeti emocijama kada nam ih serviraju umjesto hrane, umjesto plaća, umjesto dostojanstva, umjesto ponosa? Kad nam se sve spomenuto uskrađuje, a uskrađuje se svakodnevno, onda su nam emocije jedino što je još ostalo. Ave emocije...

Euforija i depresija

roditeljice su emocija, za koje se misli da su manje vrijedne od razuma. Tako smo prošli tjedan svjedočili nekolicini euforija i depresija. Prvo mjesto euforija pripalo je jednako inauguraciji predsjednika Sjedinjenih Država, Baracka Huseina Obame i pobjedama hrvatske rukometne reprezentacije na Svjetskom prvenstvu, a depresija problem granice sa Slovenijom i recesiji.

„Zapaljivosti“ emocija

osobito je svjesna Vlast zato u emocijama vidi suparnika svojoj pragmatičnosti, osim ako ih sama ne potiče. Eto, naši se političari zaklinju da Hrvatska ulazak u Europu ne može kupovati hrvatskim teritorijem. Dobro je, ako bude tako. No obećanja i zaklinjanja političara malokad su donijela što dobro osim što su pobudila emocije, zbog kojih će narod neko vrijeme zaboraviti što se ispod žita sprema. Kad je gotovo, već je kasno.

Emocijama počinju ne samo

slavlja i uspjesi nego i osvajački, agresivni ratovi. Toga se mnogi od nas sjećaju kada je pripreman srpski ratni pohod na sve one koji su se i verbalno usprotivili velikosrpskim pretenzijama.

Zašto ovo spominjem? Pa

zato što smo već dugo u ratu sa Slovenijom. Kao što rekoh sve prvo počne emocijama. Ne daj bože da zagovaram rat, ne želim da tako i pomislite, samo sebe i vas pitam može li se taj problem riješiti bez emocija i na zadovoljstvo svih?

Sjetite se emocija: Zmage

Jelinić, Jožica; Jorasa, Dimitrija Rupela, Boruta Pahora, osobito sada otkad je slovenski premijer. Posljednjih dana pridružili su im se slovenski partizanski borci i mnogi drugi koji traže ratnu odvetu iz Drugoga svjetskog rata. To je

kao da hrvatski kupci slovenskih proizvoda traže njihovu dobit, zar ne?

Da je dogorjelo do nokata potvrđuju i napisi po nekim hrvatskim novinama u kojima su na stranu Slovenije stali i pojedini novinarski jugonostalgijeri koji pišu, doduše kao kroz alu, kako Savudrijska vala i nije hrvatski nego jugoslavenski teritorij. Tako pisaraju vjerojatno zbog emocija iz komunističkih vremena kada je bilo odiozno i hrvatske nacionalne interese.

Iako je predsjednik Mesia nekoliko puta izjavio kako je problem granice sa Slovenijom problem Bruxellesu sve više mislim da je to rekao kako bi zadovoljio potrebu Hrvata za emocijama. Nije to problem Bruxellesu, nego naša straha da istini pogledamo u oči. A to nam opet ne daju emocije u koje su zaglibili naši političari koji nemaju nikakve nacionalne ni državne strategije, osim strategije guranja glave u pijesak.

S pijeskom su donedavna nekako izlazili na kraj, ali sada, kada je od briselske administracije stigao befel da nam taj problem mogu riješiti mirovni posrednici Ahtisaari i Badinter, od emocija samo to ne prsnu. Od emocija i sam pozvizdim kad tako to čujem i pročitam, jer znam da je taj dvojac mirovnjaka od raspada Jugoslavije krojio kapu nekadašnjim jugoprostorima i da su njihova odijela uvijek pobuđivala emocije.

No sve to našoj vlasti kao da nije dosta. Jer, dok se narod veseli pobjedama naših rukometaša vlast, i državna i lokalna, u zavjetrini emocija priprema zamke. Lokalna skida zastavu države sudionice prvenstva jer se preko emocija želi iskupiti za sve što nije učinila, a državna priprema zakon kojim će novinarima onemogućiti tajne informacije, koje će jasno biti dostupne samo onima koji vlast budu hvalili. Koji su bez osjećaja za stvarnost koja na sve strane vrvi emocijama.

Tko dakle može odoljeti emocijama kada nam ih serviraju umjesto hrane, umjesto plaća, umjesto dostojanstva, umjesto ponosa? Kad nam se sve spomenuto uskraćuje, a uskraćuje se svakodnevno, onda su nam emocije jedino što je još ostalo. Ave emocije...